

12. klasse/3. V. Arkitekturrejse

17-01-2010 19:38 af René Roger Rasmussen

Dagbog

I 12. klasse tager man på den store Italienstur, hvor kultur og arkitektur bliver omdrejningspunkterne for en 'dannelsesrejse', der samler mange af de elementer, som eleverne har arbejdet med gennem hele deres skoleforløb.

Jonas:

Når man efter 15 dages koncentreret og tætpakket arkitekturrejse kommer hjem og prøver at danne sig et billede af alle de forskellige oplevelser, man har haft, er det svært at undgå at blande tingene lidt sammen og miste overblikket. På trods af dette er der stadig nogle oplevelser, man ikke kan lade være at tænke på -- For mig gjaldt dette Vitra og Schaulager i Basel delvist på grund af hvad jeg rent faktisk så begge steder, men også på grund af den ånd, der gennemstrømmede dem.

Vitras stolefabrik var i øjenåbnende grad ikke bare en stolefabrik - det var meget mere --- stedet osede af overskud, økonomisk og menneskeligt. Schaulager af Herzog og DeMeuron var meget mere end et lager. Det var et utrolig smukt designet museum, med både ældre og nyere kunst. Det, der fangede mig mest der, var udvidelsen af begrebet "kunst" og den debat, som dette satte i gang.

Jeg synes, at turen socialt har været meget givende, både for mig personligt og for klassen som helhed. Vi er blevet mere rystet sammen på en måde, som kun 14 dage i hinandens selskab kan gøre det.

Det har været 15 fantastiske dage, og ved rejsens afslutning må jeg konstatere mig mæt af kulturelle oplevelser, men ikke af klasse og lærernes selskab, som jeg glæder mig til at nyde resten af året.

Som altid har det været skønt at have Klaus med som chauffør, guide, mekaniker, sanger og generel altnuligmand.

Anne-Sophie:

Noget af det, jeg syntes var rigtig spændende var at se de ting, der var lavet af Calatrava. Stadelhofen Banegård kunne jeg rigtig godt lide, fordi den ikke mindede mig om den typiske banegård. Jeg synes, han havde løst sin opgave godt og på en måde, så den ikke virkede kold og uhyggelig.

Den anden ting, vi så af Calatrava, var hans bro over Canal Grande i Venedig. ---- Jeg har tænkt meget over, om jeg synes, den

passer ind i Venedig. Hvis byen har valgt at indføre noget nyt, så synes jeg, at Calatrava har valgt rigtigt i sin udformning af broen. Når jeg nu sidder og tænker tilbage på vores tur, kan jeg kun være rigtig glad for at have været med. Det har været en fantastisk oplevelse, og jeg føler virkelig, at jeg har fået noget ud af turen.

Anna Louise:

Det var som at træde ind i et stort kunstværk – sådan havde jeg det, da jeg trådte ind i Heidi Webers hus, som Le Corbusier har designet. --- Gik man ud i køkkenet, var det som at se ind i en campingvogn. Ganske enkelt og lidt a la dukkehus. --- Når man bevægede sig ovenpå, så trapperne lette ud. Næsten som om de bare hang i luften uden nogen som helst støtte. Trapperne var af træ, og gulvene mindede mig om en lufthavn eller en anden of- fentlig bygning. Øverst oppe kunne man gå ud på en slags ter- rasse med tag. Når man sad der og kiggede rundt omkring, syn- tes jeg, at det lignede et skib. Dørene i huset var også skibsagti- ge. De var aflange/ovale og hævet nogle centimeter over gulvet. --- Jeg kan ikke konkret sige, hvad det var, Le Corbusier ville for- tælle med huset.

Jeg kunne personligt ikke tænke mig at bo i sådan et hus, men dermed ikke sagt, at det ikke er interessant, men det er måske for bart eller åbent---- Men en ting må jeg give, og det er, at det er godt at analysere.

Francesca:

Efter en dejlig sang i Peter Zumthors meget smukke kapel, San Benedetg, spiste vi madpakker oppe ved et kæmpe stenbord, hvor man kunne se ud over en skøn dal. Det blev ikke mindre kønt af, at solen stod på en næsten skyfri himmel. Det er nok det smukkeste sted, jeg nogensinde har siddet og spist en madpakke.

Den 14. dag på turen så vi et bygningsværk af arkitekten Hun- dertwasser. Det var et stort lejlighedskompleks, hvor der ikke var én lige linje, men masser af farver og store guldakupler. Jeg kunne godt se ideen med, at lejlighedsbyggeri godt kan være kedeligt, og at han havde tegnet dette for at få liv i det. For mig blev det bare lidt for meget! Jeg synes, det kunne være sjovt at bo der i en kortere periode, ikke for altid. --- Jeg har nydt turen fra første dag, det er gået over al forventning. Jeg havde slet ikke troet, at det ville være så let at være sammen så længe, men jeg har fundet ud af, at det kan vi sagtens.

Sofie:

De gotiske kirker, vi har set, har på mig virket meget, meget vil- de. Det virker, som om de er detaljerede bjerge, som har ligget ved jordens kerne i evigheder og pludselig en dag er brudt igen- nem jordens overflade og har spiddet sig ud på en plads midt i en stor by med et vældigt bulder. Og jeg ser for mig, hvordan alt pludselig står stille, og man kan opleve de umenneskelige detal- jer, der opløser fladerne og får dem i harmonisk bevægelse. --- På tredjedagen af vores rejse kommer vi til Colmar, hvor vi straks går ind på museet Unterlinden.

---- Jeg føler mig draget mod disse malerier, som jeg synes giver detaljer, som jeg kunne kigge på i timevis. Det er dejligt at kunne træde hen til billederne og lade sig opsluge af deres magi, der udstråles i de enkelte mennesker i vigtige situationer ---- Jeg sy- nes, at alt, hvad vi ser, egentlig har en kvalitet over sig, som er lidt forskellig fra billede til billede, og derfor bliver man, hver gang man kommer til et nyt billede, inspireret til at udforske det, diskutere det eller bare stille og roligt stå og betragte det.

Peter:

Torsdag den 24.9. tog vi ind til Firenze, hvor vi skulle se noget Michelangelo. Efter det skulle vi igen ud at male efter frit valg. Jonas og jeg tog af sted for at finde en kirke --- vi fandt en kirke med en lille have, som vi besluttede os for at male. Bagefter tog vi tilbage til teltpladsen, hvor vi igen fik hjemmelavet mad, og sådan endte den dag.

Tirsdag den 29.9. kørte vi af sted mod Hundertwassers Waldspi- rale Darmstadt, som er nogle lejligheder, som er meget fantasi- fulde, med træer ud af vinduerne og forskellige farver over det hele. Efter det kørte vi til Kassel, hvor vi skulle sove.

Gunhild:

Besøget på Vitra: Umiddelbart havde arkitekten Zaha Hadid ikke vakt min store interesse. På mig virkede hendes stil for kold og minimalistisk, og derfor var det ikke med de store forventninger, at jeg trådte ind på hendes brandstation. --- Da vores guide (Ma- ja Sendeki, tidligere elev fra Steinerskolen i Köln) begyndte at fortælle om bygningen og om arkitektens tanker bag, fandt jeg ud af, at jeg hellere måtte give Zaha Hadid en "chance til." ---- Nøglen for min forståelse af brandstationen opstod, da guiden betegnede byggeriet som en "frossen eksplosion". Det kunne jeg tydeligt se for mig. Pludselig gav linjerne mening, for det var tydeligt, at de var på vej i hver sin retning. De skrå vægge bidrog yderligere til denne oplevelse. Jeg forlod bygningen med en visshed om, at denne lille oplevelse måtte jeg have med i min dagbog, for episoden lærte mig lidt om, at indlevelsesevne, om man bryder sig om det, man ser eller ej, er vigtigt at have med for på et eller andet plan at opnå en forståelse af det, man ser.

Kilde: Rudolf Steiner-Skolen i Odenses Meddelsesblad

[Tilbage](#)